

Anna Šašková Modlitba pro obraz a Martu

„A nebylo by tam ještě něco?“ ptala se Stella pána v obchodě se starožitnostmi. „Víte, já jsem se nově nastěhovala, a moc bych si přála mít byt, který vypadá jako tenhle,“ vytáhla z kapsy fotografii bytového interiéru, kterou vystříhla z časopisu. Nebylo potřeba dlouhého pozorování, aby bylo vidět, že prodavač není na žádný výstřížek sedm minut před zavíračkou obchodu zvědavý. „Slečno, byla jste tu včera,“ odpověděl a vzal si od Stelly výstřížek. Prohlédl si ho a začal se pochechtávat. „Je něco k smíchu?“ „Ne,“ odpověděl muž a zašel do zadní místnosti obchodu, která byla od místnosti, kde stála Stella, oddělena pruhovanou hnědou záclonou.

Stella se snažila do komůrky nahlédnout, ale přes záclonu nebylo vidět. Muž donesl obraz zabalený v hnědém papíru. „Prodám vám to za čtyři libry, když mi slíbíte, že už nikdy nepřijdete a že to rozbalíte až doma,“ řekl naprosto seriózně. A Stella neváhala a položila na stůl pět liber a odešla i s obrazem.

Cestou domů se na obraz moc chtěla podívat. A tak se podívala. Byl to ten nejhnusnější obraz, který kdy viděla. Okamžitě zamířila zpět do obchodu. Porušila tedy dohodu o nevstupování a obraz vrátila. Peníze si zpátky vzala taky.

Znovu absolvovala cestu k autobusové zastávce, tentokrát bez toho ohavného obrazu. Cítila něco jako pocit štěstí, že už tu věc nemá. Nastoupila do autobusu, pozdravila řidiče a sedla si na volné místo. Nemohla myslet na nic jiného než na ten podivný obraz. Byla čím dál šťastnější, že už ho nemá. Úsměv se jí samovolně objevil na tváři.

Z autobusu vystoupila prakticky se smíchem. Lidé se na ni zvláště koukali, jako by byla vyšinutá. Měla najednou hromadu energie, a tak se rozeběhla směrem domů. Dorazila, pořád tak natěšená, že se chtěla o svoji radost s někým podělit.

„Marto,“ zapískala Stella do telefonu „jsi tam?“ „Ahoj, ano slyším tě,“ odpověděla jí sestra. Stella začala vyprávět celý příběh a Marta se jejímu vyprávění mohla jen smát. Dlouho spolu nemluvily, a ještě dýl se spolu nesmály. Mluvily asi hodinu, ale zdálo se to jako pár minut. „Děkuju, že jsi se taky konečně ozvala. Snad se někdy uvidíme,“ dokončila Marta větu a položila telefon. Stella byla tak ráda, ten den se jí zdál jako perfektní. Ani jí nevadilo, že si vlastně žádnou novou dekoraci nepořídila.

Uplynulo pár dnů. Přibližně jedenáct nebo dvanáct. Stella stihla pořídít spousty doplňků a dekorací, a její byt začínal mít takovou podobu, jakou si vysnila. I přes úspěchy v zabydlování se jí každé ráno vstávalo hůř a hůř. Neradovala se už z ničeho a dny jí připadaly nudné a dlouhé a prázdné a samotné. Během těchto dnů často myslela na telefonát s Martou. Asi si přišla osamělá. Ale to bylo zvláštní, protože se nikdy necítila osamělá. Hlavou se jí honilo, zda by jí setkání se sestrou pomohlo. Nebo aspoň rozveselilo. Neměly spolu tak dobrý vztah, ale možná se Stella cítila zle i díky jejich dlouhému odloučení. Došla k závěru, že se se sestrou sejde.

Totální propadák. Marta dorazila pozdě se slovy: „Moc se omlouvám, ale nemohla jsem to tu nikde najít.“ Stella věděla, že lže, protože s Martou čajovnu navštěvovaly před lety relativně často. Jejich konverzace byly suché a prázdné.

„A táta se má doma dobře?“ „Jo, táta se má dobře.“

„A máma pořád pracuje v nemocnici?“ „Ne, máma pracuje na úřadě.“ „Aha.“

Když už asi pět minut seděly v tichu a jen znuděně míchaly své čaje, Stella věděla, že tudy cesta nevede. No a v tu ránu jí to došlo.

Čapla Martu, i když normálně by raději šla sama, ale nemohla ji tam nechat. Marta byla tak otrávená, že se pořádně ani nechtěla ptát po detailech jejich cesty a kam že to mají vlastně namířeno.

Přiběhly před obchod a Marta s dovolením zůstala stát venku. Stella vlítla do obchodu a podruhé porušila dohodu o nevstupování. Za chvíličky vystřelila zase ven a v třesoucích se rukou držela obraz zabalený v papíru. Marta nechápala, co se děje, a chtěla obraz aspoň maličko rozbalit a podívat se na něj. Stella ji svižně a v celku silně plácla po ruce a rychlým tempem se začala vzdalovat od obchodu. Marta jí byla v patách.

„Prosím tě, otevři to,“ řekla Stella a podívala se nejprve na Martu a potom na velkou černou popelnici. Marta ji poslechla a Stella obraz hodila dovnitř a zabouchla víko. Takový úsměv, který se objevil na Stellině tváři, Marta ještě nikdy neviděla. „Já jsem tak šťastná,“ prohlásila s hlubokým výdechem a slzami v očích Stella.

Marta po tomto dni přestala Stelle zvedat telefony, a už se nikdy neviděly.